

БРАТЯ ГРИМ
СКАЗАНИЕ ЗА РОДУЛФ И
РУМЕТРУД

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Когато херулите и лангобардите поискали да спрат войната помежду си и да заживеят в мир, крал Родулф пратил брат си при крал Татон, за да договори всичко. След преговорите пратеникът тръгнал към дома си и по пътя си трябвало да мине край мястото, където живеела Руметруд, дъщерята на лангобардския крал. Тя видяла многобройната му свита, попитала кой е и чула, че той е пратеникът на херулите, роден брат на Родулф, и че се връща у дома си. Тогава тя пратила да го поканят да изпие с нея чаша вино. Онзи приел поканата, без да подозира зъл умисъл; но високомерната девица започнала да му се присмива с подигравателни думи заради ниския му ръст. Пламнал от срам и гняв, той на свой ред отвърнал с още по-силни слова, така че кралската дъщеря била посрамена още повече и вътрешно истински се разярила. Само че отложила отмъщението за по-късно и се опитала с дружелюбен вид да поведе приятен разговор, поканвайки младежа да седне. Тя обаче му посочила място до стената, където на стената имало прозорче, закрито, все едно в чест на госта, с разкошен ковчор; с това тя всъщност искала да приспи неговата бдителност. Същевременно наредила на слугите си, като се обърне към виночерпеца с думите: „Пригответи чашата!“, те да проният през прозорчето госта между плешките, както и станало. Жестоката жена подала скоро уречения знак и нещастният гост паднал пронизан смъртоносно на земята.

Когато крал Родулф научил за убийството на брат си, той изпитал неимоверна болка и зажадувал мъст; не след дълго нарушил сключения наскоро съюз и обявил война на лангобардите. Като настъпил денят за битка, Родулф бил дотолкова сигурен, че победата му е въвн от всяко съмнение, щото войската поела, а той спокойно останал в лагера, играейки шах. Понеже херулите били опитни воители и прославени в много воители. За да се бият по-свободно, или пък защото не обръщали внимание на раните си, имали обичая да се сражават голи, прикривайки единствено слабите си.

Тъй като кралят, както беше казано, твърдо се осланял на храбростта на херулите и спокойно играел на шах, той наредил на едного от хората си да се качи на едно близко дърво, та да може колкото е възможно по-бързо да му съобщи за победата на херулите; но с допълнителната заплаха: „Ако обаче ми съобщиш за бягството им, ще загубиш главата си.“ Каченият на дървото слуга забелязал, че битката върви зле, ала не се решавал да каже каквото и да било и едва

когато цялата войска била обърната в бягство, извикал: „Горко ти, херулска земьо, небесният гняв те настигна!“ Родулф чул това и попитал: „Нима моите херули бягат?“ „Не аз — провикнал се онзи, — ами ти, кралю, изрече тази думи.“ Тогавя кралят изпитал страх и така се объркал, че нито той самият, нито хората около него знаели какво да сторят, така че скоро тълпата лангобарди нахлула и избила всички. Така Родулф паднал по недостоен за един мъж начин. Над властта на херулите, разпростряна нашироко, паднал страховитият Божи гняв. Защото когато бегълците видели пред себе си разцъфтелите поля, помислили, че това е вода, разперили ръце да я преплуват и изпадали под жестокия меч на враговете. На свой ред лангобардите отнесли със себе си неизброима плячка и я разделили помежду си в лагера; крал Татон получил знамето и шлема на Родулф, който онзи носел винаги по време на битка. От този миг силата на херулите била завинаги прекършена и те нямали повече крале; а тази битка направила лангобардите по-богати и по-могъщи от преди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.